

Les parets invisibles

Text i fotos > **EDDY KELELE**

Després de rebre un encàrrec fotogràfic per part de la Casa de Cultura Les Bernardes de Salt, pot passar que tinguis molt clar el que acabaràs fotografiant o, com en el meu cas, que ho deixis tot en mans de la màgia, aquella que només pot sorgir de la confiança en un mateix i de la certesa de saber que la llum farà la resta i que la càmera ho captarà tot.

Caminant pels carrers de Salt, amb la confiança a la butxaca, ràpidament, però, vaig topar amb la realitat. Un dels meus grans atributs sempre ha estat la facilitat d'establir conversa amb desconeguts —tants anys de fotoperiodista m'han forjat així—, si bé en aquell cas no va ser així. Tres africans negres estaven

parlant relaxadament, asseguts en un dels bancs en forma d'estrella de la plaça de la Llibertat. En presentar-me i demanar-los els noms només vaig rebre el silenci com a resposta. En veure'm sense eines, em va envair una forta sensació d'impotència; vaig veure que tenia al davant la primera gran paret invisible: l'idioma i la diferència cultural. Va quedar palès que era un *guiri* al meu poble i que la màgia hauria de fer hores extres... Però aquesta no va trigar gaire a fer acte de presència: un cop esvaïts els possibles dubtes sobre la meua vàlua com a dibuixant amb la llum, tot va anar rutllant. Càmera en mà, una foto va portar a una altra, un personatge a un altre... Vaig poder endinsar-me en la comunitat africana guiat per éssers com el senega-

lès Dionke o la pastora nigeriana Nana, que van ser de vital ajuda en la realització d'aquest reportatge.

Quan tens poc temps per aprofundir en cada reportatge individual, el fet que et diguin «ja quedarem un dia d'aquests...» o «ja veurem si vindré...» pot arribar a ser molt frustrant. En aquest cas, però, sempre va comptar l'alegria, ja que cada moment d'espera em duia a una fotografia millor. Va deixar d'importar-me que, per poder fer fotos en una mesquita, hagués d'esperar dies i dies, durant moltes hores, a la porta; no passava res, perquè tenia la certesa que la fotografia resultant seria meravellosa. I així va ser. Vaig viure moments d'emoció màxima en poder tenir l'honor de ser convidat a fotografiar el darrer comiat d'un ésser

estimat per part de tota la comunitat de Ghana (país del meu pare, per cert). Un cop més, la màgia em va regalar un dels seus moments, en silenci i presència.

Aquest petit periple pel meu poble —el poble que ens va acollir, a la mare i a mi; on vam esdevenir els primers negres que hi vivien— m'ha fet reconnectar amb les meves arrels africanes: l'alegria, la gastronomia, les múltiples religions i, en definitiva, la relació, o no, amb la societat d'acollida.

Aquestes fotografies són el fruit de la màgia d'un saltenc d'adopció que té un gran amor per la vida i la gent de totes les cultures i que, sobretot, és un incondicional servidor de la llum. Que la bona llum us acompanyi!

